

Carta oberta a Josep Vicent Marqués

Admirat Marqués: Amb el risc que se'ns haja passat la saó, no volem deixar sense resposta el teu article publicat a *Levante-EM* del 27 de juny i a *l'Información* del 29. Més que res, per confortar-te una mica pel gran disgust que sembla que t'hem provocat amb la nostra decisió (compartida per alguns centenars més de militants d'UPV) d'abandonar la Unitat i encetar, amb d'altres nacionalistes independents, el procés constituent del Partit Valencià Nacionalista. Confortar-te i confortar-nos.

Molt gros ha estat el teu disgust, tan gros com el nostre estupor —perplexitat, potser hi aniria millor— davant un article tan gratuïtament provocador, penós, sectari. Contra la teua gent, a més: tots els que firmem aquesta carta oberta, com veuràs, som militants de la primera hora de Germania Socialista, el grup polític nacionalista i d'esquerra alternativa que tu fundares l'any 71. Grup, dit siga tot passant i amb tot el xovinisme de sigla que calga, seminal i determinant en l'evolució del nacionalisme polític valencià. Vaja, si més no, hem estat la teua gent, i ara som on som, col·laborant en la construcció del PVN, per coherència amb un orgullós passat polític del tot inexplicable sense la teua fascinant presència.

¿I ara, Marqués, quina mosca collonera t'ha pi-

cat?

Abans de res, evitem equívocs. La nostra epidermis, a aquestes alçades de la correguda, és més aviat paquidèrmica. En els últims quatre anys, hem estat profusament invectivats pels nostres ex-companys d'UPV més depredadors (en efecte, bona gent de bons queixals): pujolistes, fonamentalistes, essencialistes, climentistes, ciscaristes, dretanistes, ultracatalinistes i ara *blaveros*. Ens han dit, pròdigs, tots els noms del porc. Ens agafes, doncs, ben entrenats. No et demanem, per tant, clemència en la crítica, ni que t'abstingues d'opinar —ni que siga des de Madrid, ni que siga trencant el teu llarg, llarg, clamorós silenci— sobre la crisi de creixement del nacionalisme polític valencià.

Et demanem, a tu sí, Marqués, joc net en la dis-

estat inevitable (*el trencament*) sempre que UPV haguera mantingut el caràcter plural i la independència política i electoral que van definir la seua fundació. No ha estat així. La cúpula dirigent d'UPV, en la seua erràtica i accelerada marxa cap a la satel·lització i/o absorció per forces polítiques espanyoles, d'un projecte que era el de tots els nacionalistes valencians, ha reaccionat reforçant fins a l'absurd el monolitisme estatutari

contra l'autonomia dels col·lectius, i s'ha tancat en banda pel que fa a qualsevol

consens intern que respectara la pluralitat i la independència del projecte polític de la Unitat. Resultat: UPV, en els dos últims anys, ha perdut quasi la meitat de la seua militància i ha fracassat electoralment".

¿No hi és prou explícit el procés de disgregació d'UPV? ¿No hi és prou explícita la denúncia de la política tothora uniformitzadora i anticonsens de l'aparar d'UPV? ¿No hi és prou explícita la nostra concepció de la Unitat com un bloc nacionalista plural i autònom políticament?

I és en aquest últim sentit que aconseguixes reblar el clau sectari. Al final del primer paràgraf del teu article —d'un gadubtisme digne de Charlie Brown: ¿on s'apuntarà Marqués?—, dius tu: "Dic jo

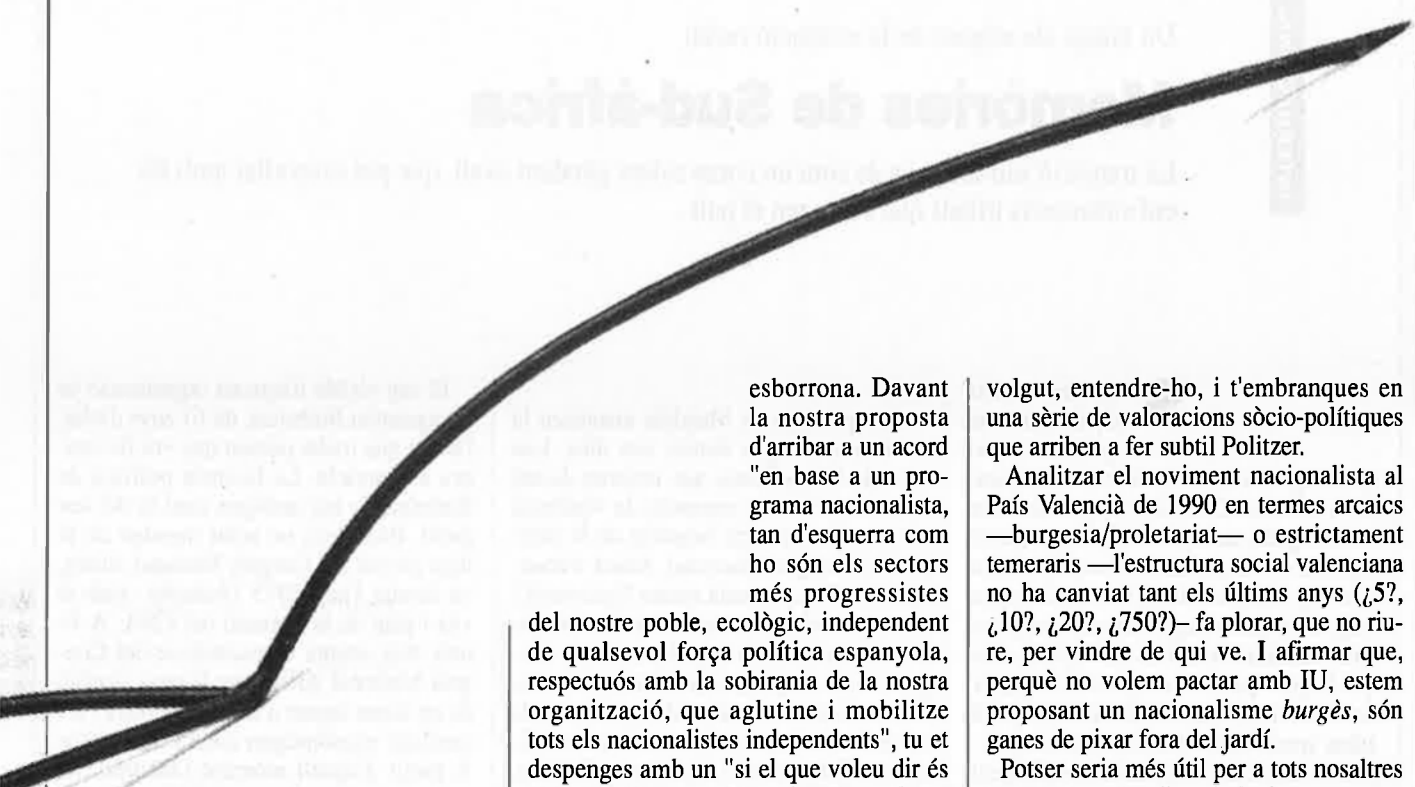
crepància.

Perquè és joc brut manipular el nostre mani-

fest d'eixida d'UPV de forma tan grollera. Un exemple. Deixes de banda, majestàtic, una de les dues raons que, al nostre entendre, justifiquen a bastament la nostra decisió, amb un: "l'altra raó sembla ser d'ordre funcional. No entraré en aquesta: des de fora no s'entenen mai eixes coses i el comunicat no és massa explícit".

El manifest fa així: "Podria no haver

Andreu Alfaro

esborrona. Davant la nostra proposta d'arribar a un acord "en base a un programa nacionalista, tan d'esquerra com ho són els sectors més progressistes

del nostre poble, ecològic, independent de qualsevol força política espanyola, respectuós amb la sobirania de la nostra organització, que aglutine i mobilitze tots els nacionalistes independents", tu et despenges amb un "si el que voleu dir és que vosaltres sou tan d'esquerra i tan ecologistes com els qui s'han quedat a la UPV, tot queda molt confús per a nosaltres, els simpatitzants".

El que hi volem dir, confús i confusoriari Marqués, és que, per a nosaltres, la millor política per al moment actual de crisi —de creixement, n'estem convençuts— del nacionalisme polític valencià és la creació d'un bloc nacionalista autònom i plural. Que el bloc només és viable en base a un programa comú, assumible per tot el nacionalisme valencià i sectors afins. Que és possible perquè així ho vol la majoria de la nostra gent —a un i altre costat. Possible no vol dir probable, desgraciadament. Si fracassa, però, no serà per la nostra culpa. Si fracassa, no ho dubtes tampoc, el PVN pugnarà per fer possible un espai polític nacionalista autònom. És el nostre compromís que si no compartit si que voldríem entès per tu, Marqués.

Entendre que el fons del debat és que la UPV i el PVN "són dos projectes polítics diferents i legítims —construir l'esquerra valenciana, ells; construir nacionalment el país, nosaltres—", que no han pogut viure dins d'una mateixa organització. I que per al conjunt del nacionalisme valencià seria altament desitjable la unitat d'acció des de la mútua independència orgànica. Tu no has pogut, o no has

volgut, entendre-ho, i t'embranques en una sèrie de valoracions sòcio-polítiques que arriben a fer subtil Politzer.

Analitzar el moviment nacionalista al País Valencià de 1990 en termes arcaics —burgèsia/proletariat— o estrictament temeraris —l'estructura social valenciana no ha canviat tant els últims anys (¿5?, ¿10?, ¿20?, ¿750?)— fa plorar, que no riure, per vindre de qui ve. I afirmar que, perquè no volem pactar amb IU, estem proposant un nacionalisme *burgès*, són ganes de pixar fora del jardí.

Potser seria més útil per a tots nosaltres que en comptes d'esgrimir de manera rudimentària i bel·licosa la dicotomia burgesia/proletariat (¿tu ets burgès o proletari, Marqués?), ens dedicàrem a estudiar la composició sociològica —plural— del nostre moviment; quines capes socials d'un país desballestat però postindustrial, com és el valencià, són més permeables al nostre projecte; com n'hem de fer per elevar a consciència de plena pertinença el sentiment de diferència enterbolit, alhora que real i operatiu, del nostre poble; quin model territorial articulador i respectuós amb la nostra terra propugnem els nacionalistes; què fem amb València, els *blaveros* o Catalunya i les Illes, etc., etc... I plasmar-ho tot políticament.

T'esperem tot fent via, estimat Marqués.

Signat: Paca Sevilla, Pepa Chesa, Francesc Santacatalina, Joan Cebolla, Vicent Mengual, Imma Seguí, Vicent Martí, Manuel Farizo, Rafael Llorca, Robert Usach, Josep Gancia, Voro Castelló.

si la UPV no podria fer com el *Bloque gallec*: estructurar-se com a "summa" (sic) de col·lectius ideològicament diferents. En el cas del BNG hi ha un col·lectiu comunista (la Union do Povo Galego), un de socialista i un altre d'independents".

Home, el teu descobriment del Mediterrani (definitivament, "vaya, en Madrid no hay playa"), l'estem defensant nosaltres des de la funció d'UPV. Amb el detall, que tu t'has descuidat d'afegir-hi, que l'únic component ideològic comú a tots els sectors del BNG (o de l'antiga UPV) és el nacionalisme gallec (o valencià). Mutila la dimensió nacionalista del BNG (o de l'anterior UPV), amagues l'ou de l'autonomia política i electoral de BNG —que no pacta ni pactarà amb una IU gallega en procés d'extinció— i ens acuses de no fer el que fem i diem des de fa cinc anys. Excessiu, Marqués.

De totes totes excessiu, també, Marqués, que quan hi reiterem la nostra estratègia bloquista, amb una crida a un pacte electoral entre totes les forces que es reclamen del nacionalisme polític valencià, tu no sols ni la consideres sinó que l'anecdotitzes amb una frivolitat que